

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Sorrend

Koszos fehér lovak vágatnak végig a városon.
Hajnal van. Meg tél. Tekintetük üres.
Most ne gondolkozz ezen. Koszos fehér lovak.
Meg az ébredő tél. Ez fontos.

Az egyik lehetnél te is. A másik meg apád.
Menekültök vagy csak mentek.
Tekintete, tekinteted hordó tiszta.
Nincsenek víziók. Ez csak lassú figyelem.

Koszos fehér lovak egy ébredő város sugárútján.
Te meg apád egy ki nem beszélhető félelemben.
Anyád, mint a vörösen málló nap egy januári reggel.

A koszos fehér lovak most belevesznek
a körút autótengerébe és a ködbe porladnak.
A nap meg szépen lassan bevilágítja a várost.

Te meg ott állsz a kereszteződésnél,
ahol vörösen málló lófejeket pakolnak egy vagon platójára.
A tekinteted üres, mint a hordó, amiből a rakodó munkások
pálinkát mértek.

Kettő

*„Ha gyönyörűségtől vagy fájdalomtól,
mely egyik érzékünket megragadja,
lelkünk csak arra, csak az egyre gondol,
s egészen abba gyűlik öntudatja; –
s megbizonyul, mily tévedés a tétel,
mely elménk égő egységét tagadja.”*

(Dante: Purgatórium, IV.)

Amikor a vasárnap reggelben eltűnnek
a hatalmas táskák a panziók és a hotelek
homályos ablakából, akkor leszek
az első, aki kávé vesz egy sarki boltban,
te meg az utolsó, aki kifut az ébredő sugárútra.
Ez a vasárnap ebben a ritmusban múlik.
Nincsenek tiszta hangok.
Csak a megvénült útszéli fák moraja.
Mint egy üres vendéglő.

Amikor az utolsó táskák is eltűnnek
a panziók és a hotelek nyitott ablakából
a kávé mellé kiadják a cukrot is.
Ez a délelőtt most ebben a dallamban múlik.
Egy meg egy az kettő és nincsenek magas hangok.
Csak a kapualjakban az ajtófelek
finom egymásba porladása.

És amikor az utolsó táskákat
felrakják egy vonatfülke tárolóira,
akkor leszek az utolsó, aki megindul
haza, te meg akkor leszel az első,
aki kiér a sugárút körforgalmába.
Az életünk ebben a zajban múlik.
Csak egy kanál és egy kés egymásnak
koccanása az üres vendéglő ablakában,
ahol ritmusra jár az útszéli vén fák moraja
és az ajtófelek finom egymásba porladása.

Amikor az utolsó táskát is felrakják a vonatokra,
akkor leszünk egyszerre egy meg kettő.

Üzlet

Nem jöttek a kereskedők és fehérbe borult a város.
Fehérbe, mint a szárítód. Amit esténként öltöztetsz.

Nem jöttek a kereskedők. Pedig vártuk.
Ruhát pakolsz. A gép kimos. Teregetsz.
Ujjaid közt halkán simulnak végig a fehér lepedők.
Beszélsz hozzájuk.

Nem jöttek a kereskedők. Pedig vártam.
Az elhallgatott titkaid görcsbe törik a csuklód.
Fáj. Nem szólsz semmit. Haladsz tovább.

Nem jöttek a kereskedők. Pedig hívtam őket.
Amikor elég mélyen alszol, a combodban reccsen
egy idegszál és pulzál. Az ajkaid reszketnek.

Nem jöttek a kereskedők és fehérbe borult a város.
Fehérbe, mint a szárítód. Amit esténként öltöztetsz.

De aztán egy hűvös szombaton becsomagoltam a fehér lepedőid.
Most ott várják a kereskedők piszkos kezeit az eső alatt.

Köszönjük olvasóinknak, a Tiszatáj folyóirat barátainak,
hogy 2016-ban is följánlották jövedelemadójuk 1%-át
alapítványunk támogatására!

Kérjük, ha tehetik, 2017-ben sem feledkezzenek meg rólunk.

A Tiszatáj Alapítvány adószáma:

19082349-2-06